

af de ansatte rengøringsassistenter, som har været udsat for en sådan såkaldt sikkerhedsfyring, siger:

Blodtrykket har godt nok været oppe og ringe. Min søn har også slået i bordet og sagt, at det kan du dø af, mor.

Det gælder en rengøringsassistent, som for nogle år siden var ramt af en blodprop. Videre står der i Politikens artikel:

Først i begyndelse af november kom beskeden om, at ISS, som hun var ansat i, ikke vandt licitationen, som i stedet gik til Kongsvang Erhvervsrengøring. Nu ved hun ikke, om det nye firma vil ansætte hende, eller om hun kan blive tvunget til at gå på efterløn næste år, selv om hun helst vil arbejde mange år endnu.

Det er bare et af mange eksempler på, hvad konsekvenserne er for dem, der bliver udsat for disse sikkerhedsfyringer.

At lukke det hul her bliver så meget desto mere vigtigt, når vi ved, at strukturreformens vise fædre åbent har forklaret, at de større enheder skal skabe mere udlicitering, fordi det så bliver mere rentabelt for private aktører at byde ind, og når kommuneaftalen slår fast, at regeringen og Kommunernes Landsforening er enige om, at en større del af de kommunale opgaver skal udsættes for konkurrence.

Det er i bund og grund det, der er hele tankegangen i udliciteringspolitikken: Større dele skal udsættes for konkurrence. Vi ved af erfaring, at det som oftest betyder, at de ansatte får forringet deres forhold rundtomkring i rengøringsbranchen, i busbranchen og andre steder, hvor man allerede nu har vidtgående erfaringer med udliciteringer.

Det beslutningsforslag, SF, Socialdemokraterne og Enhedslisten her har stillet, har til formål at forbedre beskyttelsen af de ansatte, når de bliver udsat for udliciteringer og udbud af deres arbejdsopgaver.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren. Jeg skal herefter give ordet til ordføreren for forslagsstillerne, hr. Ole Sohn.

Ole Sohn (SF):

Jeg synes, vi har haft en meget særpræget debat om den måde, som vi behandler lønmodtagere på i det her land, og i øvrigt også om, hvordan vi behandler arbejdsgivere, og som for mig at se er en lille smule rystende. Det er også, fordi der er gået temmelig meget ideologi i forslaget, specielt set fra Venstres og De Konservatives side,

og at man er fuldstændig blind for den faktor, at vi faktisk har en situation, hvor titusindvis af danske lønmodtagere og deres familier hvert andet år – nogle gange hvert tredje eller fjerde år – bliver ramt af sikkerhedsfyringer med den usikkerhed til følge, den stressfaktor til følge, at man ikke ved, om man er købt eller solgt. Er det virkelig en metode, som vi i et moderne samfund ønsker at udsætte lønmodtagere for? Øjensynligt.

Kl. 16.50

Men så kan man ikke samtidig, i hvert fald ikke de samme partier, også komme og sige, at vi har problemer med, at der er et stigende antal personer, der bliver ramt af stress, for det giver ingen mening. Så må man sige, at det må de selv om. Man kan ikke have begge holdninger. Og det, der er lidt underligt, er, at man slet ikke kan se den stressfaktor, den usikkerhed, man skaber hos familierne.

Der bliver sagt mod forslaget, at nu vil vi afskaffe arbejdsgivernes ledelsesret til at ansætte og afskedige. Nej, overhovedet ikke. Enhver arbejdsgiver, uanset om det er en stor arbejdsgiver eller en lille arbejdsgiver, har naturligvis den fulde ret til at foretage ansættelser og afskedigelser efter gældende regler. Sådan ville det selvfølgelig også være med vores forslag.

Jeg synes i øvrigt, det er lidt tankevækkende, at der er ordførere her, som forestiller sig, at der er små firmaer med mange medarbejdere, som de ikke ved, hvad de skal sætte til, fordi de måske håber, at de vinder en licitation. Hvis man tror det, har man i hvert fald ikke meget begreb om, hvordan arbejdsmarkedet fungerer. Det er der da ingen små arbejdsgivere, der har råd til.

Men skulle det endelig være tilfældet, at man havde ti medarbejdere i et firma, som man ikke vidste, hvad man skulle give af opgaver, og at de bare var på lønningslisten og den lille arbejdsgiver betalte løn uge efter uge og håbede på, at man fik en licitation, og man så pludselig fik licitationen, altså vandt et udbud, og fik 100 nye medarbejdere ind til en opgave, så der kun var plads til de 100, så havde man 10 i overskud. Så må man selvfølgelig bruge sin ledelsesret til at sige, hvilke 100 personer der er bedst kvalificeret til den type job, der er, og afskedige dem, der ikke er brug for. Sådan foregår det i enhver sammenhæng på arbejdsmarkedet.

Det eneste forslaget reelt går ud på, er at sige: Kan vi finde et system, så færre bliver opsagt unødigt. Det er sådan set det, det går ud på. For i dag bliver folk opsagt. Forestil jer, som tilfæl-